

θά τελειώσουν οί αἰῶνες κι ὅπου τὸ χιόνι σταματᾷ πρὶν γίνει σάβανο νεκροῦ.

Ὅπου τελειώνει τὸ ψεύτικὸ φῶς καὶ χύνεται φῶς ἀληθινὸ κι ἀνέσπερο· φῶς ποὺ φωτίζει καινούργια ζωὴ μὲ νέους συντρόφους, καινούργιους φίλους, ἀλλοιώτικους ἀπὸ τοὺς τωρινούς, ποὺ τὰ γλυκά τους λόγια σταλάζουνε στὴν ψυχὴ μου μῖσος κ' ἐκδίκηση. Νὰ ζήσω θέλω σὲ κόσμῳ καινούργιο. Νέα θρησκεία νὰ πιστεύω. Καὶ νὰ λατρεύω δικό μου Θεό!

— Κι ὁ διαβάτης χάθηκε. Εἶτανε ἡ στερνὴ σκιά ἀπ' αὐτὲς μὲν μισοσβηστὰ χανόντανε σοῦ βοριά τὸ τρελλὸ πανηγύρι· ὁ στερνὸς αἰῶνας ποὺ διάβαινε σκυφτὸς ἀπ' τὴ μεγάλη πύλη.

Καὶ ξάφνω, σὰν τὰ λόγια μὲ τὸν πόθο μου νὰ πήρανε σάρκα, ξανοίγω μὲς στὸ βαθὺ τρισκόταδο· φῶς, ἀπ' τὴν Ἀνατολὴ φωτίζοντας. Ξανοίγω πῶς πολὺν καὶ βλέπω, ἀκόμα, καλύβι φτωχικό.

Κάτι μὲ τραβάει σ' αὐτό. Μὰ πόσο μακριά μου! Τάχα θὰ τὸ φιάσω;

— Μὰ ναί, τὸ θέλω! Καὶ νάμε, ζύγωσα.

Γιὰ φῶς, τώρα, ξανοίγω ἄστρο μεγάλο, γλυκοχάραγμα, ἀυγὴ, φωτοπλημύρα, ἥλιο ποὺ δὲ βασιλεύει. Φύσημα ἕλαφρὸ τῆς αὔρας παιγνιδίζει καὶ ζεστασιὰ γλυκεῖα παντοῦ σκορπιέται. Ἐνα στεφάνι ἀπὸ ἡμερα στοιχειὰ δλόγυρα μὲ κυκλώνει· πόσο πῶς διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ πρῶτα.

Καὶ νοιώθω, ἡ ζεστασιὰ π' ἀγκάλιασε τὸ κορμί μου, νὰ λυώνη μέσα μου ὅλα τὰ παλιά, ποὺ ἡ παγωνιά τὰ εἶχε κρουσταλιάσει. Καὶ νοιώθω, στὴν ἀδειανὴ θέση τῶν πεθαμένων ποὺ κηδεύτηκαν, κάτι καινούργιο νὰ γεννιέται! Κάτι πῶς δυνατὸ ἀπ' τὸ βοριά καὶ τὸ χιόνι, πῶς δυνατὸ ἀπ' ὅ,τι βαθειά μου εἶχε ζήσει.

Μὴν εἶμαι γὰρ τὸ φτωχικὸ καλύβι, ποὺ μέσα μου ἀναψε καὶ καίει τὸ φῶς; Τὸ φῶς, ποὺ φωτίζει καινούργιο κόσμῳ, ἀληθινὴ ζωὴ, ἀνθρώπους ἄλλους, νέους συντρόφους, δικούς μου φίλους;

• Ναί, κάτι καινούργιο βαθειά μου γεννιέται καὶ μέσα στὸ αἷμα μου ἀργοκυλάει μιὰ νέα πίστη.

ὦ! ναί μέσα μου γεννιέται ἕνας Θεός, αὐτός· ἡ Ἀγάπη.

ΑΙΜΙΛΙΑ ΚΑΡΑΒΙΑ

Εἶτανε ὁ ἀγὼνας μας μεγάλος· ἡ Ἑλλάδα εἶναι ὄνομα γλυκὸ καὶ δοξασμένο· μὰ ἐνῶ λέγανε οἱ ἄλλοι πῶς ἡ Ἑλλάδα ἔχει μόνον παρελθόν, ἐμεῖς λέγαμε πῶς ἔχει μέλλον. Τέτοιος ὁ πόλεμός μας.

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ "ΜΙΚΡΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΣΕ ΠΡΟΖΑ," ΤΟΥ CHARLES BAUDELAIRE— XXXIII: ΜΕΘΑΤΕ! 楚楚楚楚楚楚楚楚

Πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς πάντα μεθησμένος. Αὐτοῦ εἶναι ὅλα· εἶναι τὸ ζήτημα τὸ μόνον. Γιὰ νὰ μὴν αἰστάνεστε τὸ βάρος τὸ φειχτὰ τοῦ Χρόνου, ποὺ σᾶς τσικίζει τοὺς ὄμους, καὶ σκύβετε στὴ γῆς, πρέπει νὰ μεθάτε ἀδιάκοπα.

Μὰ μὲ τί; Μὲ κρασί, μὲ ποίηση ἢ μ' ἀρετὴ, — μ' ὅ,τι σᾶς ἀρέσει. Μὰ γὰρ μεθάτε.

Κι ἂν καμιά φορὰ, στὰ σκαλοπάτια ἑνὸς παλατιοῦ, σ' ἑνὸς χαντακιοῦ τὴν πρυσινάδα ἀπάνω, στὴ μαύρη μοναξιά τῆς κάμαρῆς σας, ξυπνήσετε, μισομεθησμένοι, ἢ ξεμέθηστοι, ρωτήστε τὸν ἄνεμο, τὸ κύμα, τ' ἄστρο, τὸ πουλί, τὸ ρολοῖ, ὅ,τι φεύγει, ὅ,τι στενάζει, ὅ,τι κυλᾷ, ὅ,τι τραγουδεῖ, ὅ,τι μιλάει, ρωτήστε τί ὥρα εἶναι· κι ὁ ἄνεμος, τὸ κύμα, τ' ἄστρο, τὸ πουλί, τὸ ρολοῖ, θὰ σᾶς ἀπαντήσουν· «Εἶναι ἡ ὥρα νὰ μεθήσετε! Γιὰ νὰ μὴν εἴσατε οἱ βασανισμένοι σκλάβοι τοῦ Καιροῦ, μεθάτε· μεθάτε ἀδιάκοπα. Μὲ κρασί, μὲ ποίηση ἢ μ' ἀρετὴ — μ' ὅ,τι σᾶς ἀρέσει.»

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΣΤΟΝ ΑΡΓΥΡΗ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ

Ἡ Φύση ἡ ἑλληνικὴ σὲ διάλεξε
ἡ ἴδια νὰ γίνεις ἡ χαρὰ μας
καὶ σοῦδωκε τὶς χάρες ἑλῶν μας,
• δίχως τὰ σφάρματά μας.

Τοῦ ξαναγεννημοῦ μας στάθηκες
ἥρωας σεμνός. Σὰν κάτι νάχεις
ἀπὸ τὴ φρόνηση ἑνὸς Νέστορα,
μέσα στὸ κόρωμα τῆς μάχης,

εὐγενικός, πολυσυμπάθητος
ἐπρόβηκες χαμογελώντας,
μὲ πίστη γιὰ τὴ βέβαιη νίκη μας,
καὶ πάντοτε νικώντας.

Οἱ Ἱστορίες σου οἱ Νησιώτικες,
τοῦ γέρο-Δῆμου σου οἱ Φυλλάδες,
κι ἔλα σου τὰ ἔργα — τοῦ πνευματικοῦ
τοῦ κήπου μας περιπλοκάδες.